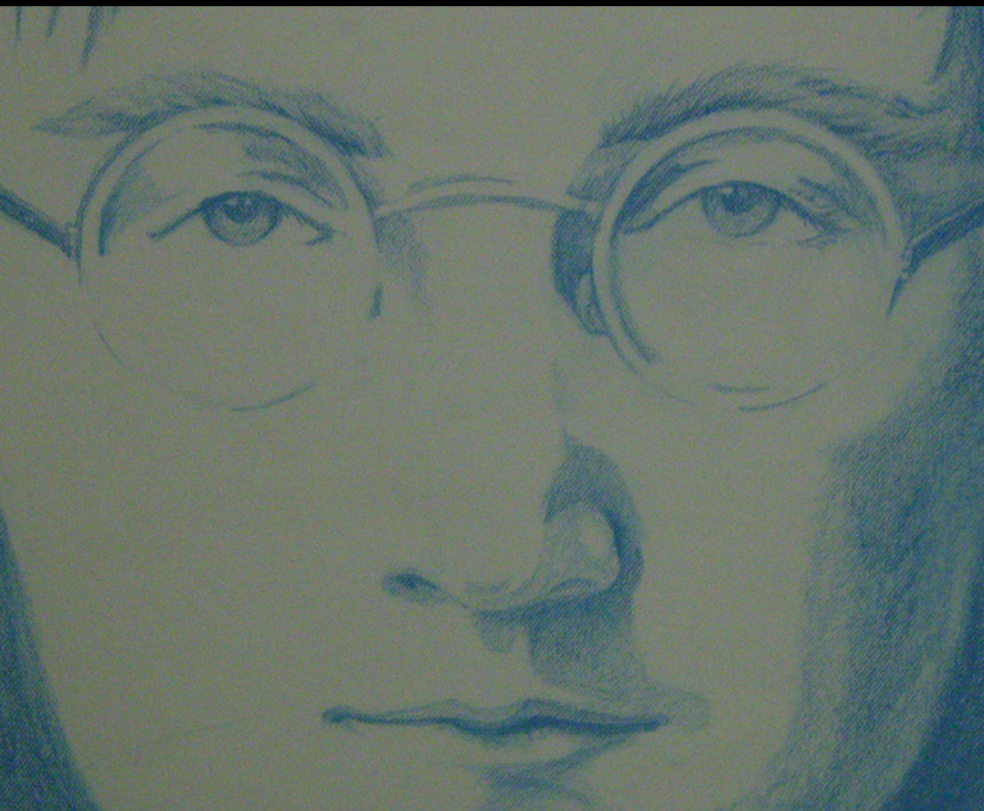

IMAGINE

Octavi Egea

TÀNDEM

V PREMI VILA DE PATERNA DE TEATRE
JUVENIL GERMÀ MUNTANER 2008

AJUNTAMENT DE PATERNA
REGIDORIA DE PROMOCIO LINGÜÍSTICA

PERSONATGES

(Els actors poden interpretar diferents personatges d'acord amb la proposta següent o amb qualsevol altra que la direcció crega oportuna.)

JUANITA CORTIÑAS (16 anys): nascuda a Nova Jersey, de pares cubans

FABIO MARTELLI (18 anys): nascut a Brooklyn, de pares italians

GABRIELA (16 anys): emigrant clandestina / **XICOTA INSTITUT**

XICOT DEL CHEVROLET (17 anys): emigrant clandestí d'origen polonès / **XICOT INSTITUT** / **TURISTA**

NÉSTOR (14 anys): emigrant clandestí / **XICOT INSTITUT**

SAMUEL MOLINA "SAMMY" (16 anys): emigrant clandestí / **XICOT INSTITUT**

GREGORY VASQUES "PRICK" (19 anys): Emigrant clandestí / **XICOT INSTITUT**

"EL RUS" (80 anys): emigrant clandestí / **HOME VELL TIMES SQ.**

SRA. CORTIÑAS (35 anys): mare de Juanita / **DONA**

SR. CORTIÑAS (35 anys): pare de Juanita / **HOME**

SRA. MARTELLI (45 anys): mare de Fabio / **DONA**

SR. MARTELLI (50 anys): pare del Fabio / **VENEDOR DE FRANKFURTS** / **POLICIA**

DANIEL RUFFALO “BUFFALO” (45 anys): sergent de la policia de
NYC / **HOME**

GLADYS PATRÍCIA (16 anys): Amiga de Juanita / **TURISTA**

RICKY (18 anys): amic de Fabio / **TURISTA** / **XICOT AMB PISTOLA**

XICOTA INSTITUT / **XICOTA ROSSA**

XICOTA INSTITUT / **TURISTA**

XICOT INSTITUT / **VENEDOR DE DÒNUTS** / **HOME** / **POLICIA**

LLOC I ÈPOCA

A Brooklyn i en diferents llocs de Manhattan (NYC). Present.

Unes projeccions d'imatges ajudarien a situar l'espectador en els llocs on passa l'acció i permetrien el pas ràpid d'una escena a l'altra, sobretot en les que l'acció és continuada.

Les indicacions de “Fosc” o “Canvi de llums” entre escena i escena són orientatives. La direcció farà el que crega més adient per al muntatge.

ESCENA 1

Ball al gimnàs de l'institut. De vesprada.

Música de ball.

Els alumnes —xics i xiques— ballen, xarren, prenen algun refresc, etc.

En un racó, parlant, Gladys (vesteix malles grogues i jersei negre, i sabatilles esportives blanques amb guarniments de color verd fluorescent), la Xicota 1 i la Xicota 2 (duen vestits).

Entra Juanita (du un vestit blanc), busca les seues amigues amb la mirada. Gladys la veu i va cap a ella.

GLADYS.- És tard. Ja pensava que no vindries.

JUANITA .- M'ha costat convèncer la mare...

GLADYS.- No et deixava venir?

JUANITA .- Sí que m'hi deixava. Però jo volia venir amb els texans i amb la brusa roja i ella insistia que em posara aquest vestit blanc. No em digues que vestida així no sembla una criatura. Només em falta un llaç al cap!

GLADYS.- Estàs molt bé amb el vestit blanc. Mira, quasi totes van amb vestits.

JUANITA .- Tu no.

GLADYS.- Ma mare mai no es fica amb la roba que em pose.

JUANITA .- Quina sort!

GLADYS.- Dona, de tant en tant voldria que fera de mare, que em renyara i poguérem discutir, com qualsevol mare i filla.

Fabio (du un vestit negre, una camisa de color rosa i una corbata molt divertida amb dibuixos de Mickey Mouse) i Ricky van cap a elles. Gladys se n'adona.

GLADYS.- No mires! Dissimula. Ricky ve cap ací.

Juanita, instintivament, mira cap als xicots.

GLADYS.- (*Cont.*) No mires! T'he dit que no mires! I ve amb aquell amic seu, l'italià. És guapo, eh?

JUANITA .- L'italià? Sí.

GLADYS.- Vull dir Ricky, és guapo.

Ricky i Fabio arriben on estan les xiques.

RICKY.- (*A Gladys.*) Hola, com va?

GLADYS.- (*Fingeix sorpresa.*) Ah, hola. No t'havia vist.

FABIO.- Hola.

JUANITA .- Hola.

RICKY.- (*A Gladys.*) Vols ballar?

GLADYS.- Sí.

Ixen a ballar.

FABIO.- Ballem?

JUANITA .- Sí.

Ballen; mentre, parlen.

JUANITA .- (*Cont.*) Ets italià?

FABIO.- (*Ofés.*) No!

JUANITA .- Perdona xic. No cal que t'ho prengues així. M'havien dit que eres italià.

FABIO.- Doncs, no ho sóc.

JUANITA .- Com et dius?

FABIO.- Fabio Martelli.

JUANITA .- (*Se'l mira entre sorpresa i divertida.*) I no ets italià?

FABIO.- He nascut ací, a Brooklyn.

JUANITA .- Ah.

FABIO.- No faces aqueixa cara.

JUANITA .- No faig cap cara. Sí, bé, la que tinc. I no pense canviar-la perquè tu ho digues.

FABIO.- No ho faces. És molt bonica.

JUANITA .- (*Somriu.*) Gràcies.

Segueixen ballant. Després d'una pausa breu...

JUANITA .- Jo sóc cubana. Em dic Juanita Cortiñas. Els meus pares són cubans, però els avis eren gallecs.

FABIO.- Què és això? Una secta?

JUANITA .- No, home, no. Gallecs. De Galícia, d'Espanya.

FABIO.- Ah, n'he sentit a parlar. Em sembla que està prop de Mèxic, veritat? També duen barrets de palla, redons, d'ala ampla; i els homes són toreros.

JUANITA .- Espanya està a Europa. No massa lluny d'Itàlia.

FABIO.- De veritat? Mai no ho hauria imaginat. De fet, tampoc no estic gens segur per on cau Itàlia. Tu vas nèixer a Cuba?

JUANITA .- No. Els meus pares sí que hi van nèixer. Van venir als Estats Units fa una vintena d'anys. Jo he nascut a Nova Jersey, però des de fa set anys vivim a Brooklyn.

FABIO.- I no et sents nord-americana?

JUANITA .- Sóc cubana.

FABIO.- Si fores nord-americana, et diries Janeth en lloc de dir-te Juanita.

JUANITA .- Ja ho sé. Però sóc cubana i em dic Juanita.

FABIO.- Ho tens cru si dius que ets cubana.

JUANITA .- Creus que, morena com sóc, puc amagar que sóc llatina?

FABIO.- Els nord-americans accepten els estrangers, però mai no els consideren com ells.

JUANITA .- Mon pare diu que tot nord-americà té avantpassats estrangers: holandesos, alemanys, espanyols, italians, xinesos, irlandesos...

FABIO.- En la meua família, em sembla que només hi ha italians.

JUANITA .- I no pensen tornar a Itàlia?

FABIO.- A Itàlia? No. Per què ho haurien de fer?

JUANITA .- No ho sé. Els meus pares esperen tornar a Cuba, a viure-hi per sempre. A tota hora en parlen. Els agradaria muntar un restaurant al seu poble, a Santa Cruz del Sur; ací en tenen un, de restaurant. Fan la millor *ropa vieja* que mai no hages tastat.

FABIO.- Certament, mai no l'he tastada. Què és?

JUANITA .- *Ropa vieja* és una especialitat cubana; és carn picada amb... Millor que un dia vingues a casa i ho tastes.

FABIO.- Bé. Un dia... Sí. Tu creus que els cauria bé, als teus pares?

Fosc a la part de l'escenari on estan Juanita i Fabio (moment que aprofiten per a eixir d'escena); queda il·luminada la resta del ball durant un breu temps, s'enfosqueix i s'il·lumina un racó per a l'escena següent.

ESCENA 2

Casa de Juanita / casa de Fabio. A poqueta nit. Juanita i la Sra. Cortiñas, sa mare, parlen mentre paren taula. El Sr. Cortiñas llegeix el diari i, aparentment, no està pendent de la conversa.

SRA. CORTIÑAS.- Només tens setze anys!

JUANITA .- Els anys que teníeu tu i el pare quan us vau casar.

SRA. CORTIÑAS.- No és el mateix. A Cuba les coses són diferents. Ara estem als Estats Units i ací les xiques de setze anys van a l'institut i només han de pensar a estudiar i a traure bones notes, no a eixir amb xics.

JUANITA .- Em sembla que no podeu tenir cap queixa de les meues notes.

SRA. CORTIÑAS.- I esperem que continuen així de bones. Al cap i a la fi, estàs preparant el teu futur. Però si comences a embolicar-te amb xics...

JUANITA .- Mare!

SRA. CORTIÑAS.- Encara ets una criatura.

JUANITA .- No sóc una criatura!

SRA. CORTIÑAS.- Ho ets! I aquest... amiguet teu, també ho és. I digues, des de quan el coneixes?

JUANITA .- Ens vam conèixer en un ball de l'institut, al començament del curs.

SRA. CORTIÑAS.- I com es diu?

JUANITA .- Fabio. Els seus pares són italians.

SRA. CORTIÑAS.- Fabio? Un italià? Tenen fama de ser molt... molt... (*Busca la paraula adient.*) ... molt apassionats.

JUANITA .- Els cubans també tenim fama de ser molt... (*Imita la mare.*) molt... apassionats.

SRA. CORTIÑAS.- Sí, bé... alguns cubans, sí. Però tu, no, filla meua.

El Sr. Cortiñas alça la vista del diari.

SR. CORTIÑAS.- Fabio? (*A la seua dona.*) Pensa que encara podia haver estat pitjor!

SRA. CORTIÑAS.- Pitjor? Per què dius que podia haver estat pitjor?

SR. CORTIÑAS.- Sí, encara podia haver estat pitjor si, en lloc d'un italià, s'haguera enamorat d'un jueu. La voldria convertir a la seua religió! I els jueus no celebren Nadal! I quan tingueren un fill, li tallarien... Li tallarien la punta de la... Ja m'entens. I això, a un nét meu, no ho permetria!

SRA. CORTIÑAS.- Fabio deu ser catòlic, veritat?

SR. CORTIÑAS.- Si és italià, és catòlic.

JUANITA .- Fabio no és italià.

SR. CORTIÑAS.- (*Amb un deix de sornegueria.*) No és italià i es diu Fabio? I es pot saber quin és el cognom d'aquest jove que no és italià? Rigoletto?

JUANITA .- Martelli. Fabio Martelli.

SR. CORTIÑAS.- (*Sentencia.*) És italià.

SRA. CORTIÑAS.- Ton pare té tota la raó.

SR. CORTIÑAS.- És clar que tinc raó.

SRA. CORTIÑAS.- Aquest xicot és italià igual que tu ets cubana. I si renega de la seua terra i dels seus avantpassats és que no és una bona persona.

SR. CORTIÑAS.- Potser és d'alguna família de la màfia. Ho has vist en les pel·lícules i en la tele.

JUANITA .- Pare!

SR. CORTIÑAS.- Recorda *El Padrí* i *Els Soprano*.

SRA. CORTIÑAS.- Com patia la pobra Carmela!

JUANITA .- Fabio vol ser escriptor.

SRA. CORTIÑAS.- Escriptor! Quina mena d'ofici és aquest?

JUANITA .- Escriptor, com Hemingway. No estàs sempre amb la història que l'avi era amic de Hemingway?

SRA. CORTIÑAS.- Sí, però..., però és que Ernesto era..., era un escriptor de debò.

Amb un gest, Juanita deixa sa mare per impossible.

SR. CORTIÑAS.- I va al teu curs, aquest Fabio?

JUANITA .- No. És dos anys més gran que jo.

SRA. CORTIÑAS.- Dos anys! Què són dos anys? Sou unes criatures. De segur que als seus pares tampoc no els farà gràcia que, en lloc d'estudiar, es dedique a festejar.

JUANITA .- Festejar! Quina paraula tan antiquada! Avui en dia ja ningú no festeja.

SRA. CORTIÑAS.- Doncs, l'època del festeig és molt bonica. Molt bonica. Potser la més bonica de la vida.

SR. CORTIÑAS.- No vull que festeges amb un xic que no siga cubà.

JUANITA .- Jo no sóc cubana. Sóc nord-americana!

SR. CORTIÑAS.- I ara, què dius? Tu ets cubana, com ho somta mare i jo.

JUANITA .- Jo he nascut ací i sóc nord-americana.

SR. / SRA. CORTIÑAS.- Ets cubana!

Fosc al pis de Juanita i llum al pis de Fabio.

Fabio i els seus pares. El Sr. Martelli llegeix el diari i la Sra. Martelli para taula.

SRA. MARTELLI.- Cubana?

SR. MARTELLI.- Cubana?

SRA. MARTELLI.- Ixes amb una xica cubana?

FABIO.- Sí.

SRA. MARTELLI.- Cubana de Cuba?

FABIO.- Sí. Cubana de Cuba. No us sembla bé?

SRA. MARTELLI.- Hauríem preferit una italiana.

FABIO.- Hauríeu preferit, per què?

SRA. MARTELLI.- A mi m'agradaria que et casares amb una xica italiana. Una bona xica italiana!

SR. MARTELLI.- Però què dius, dona? El xic encara és molt jove per a pensar en el matrimoni.

SRA. MARTELLI.- Ja sé que és molt jove. Tot i que té la mateixa edat que Mimo, el fill de la meua cosina Lucia, la germana de Tullio, i que ja està promés a Silvana, la filla de Federico..., te'n recordes, de Federico?

El Sr. Martelli va a dir alguna cosa, però la seua dona el talla.

SRA. MARTELLI.- (*Cont.*) El que et deia, Mimo s'ha promés a una bona xica italiana. (*Emfatitza "una bona xica italiana".*) Però si el nostre fill comença a eixir amb aquesta cubana... Es comença eixint i s'acaba a l'altar. Perquè, si ixes amb una xica és per a casar-te amb ella. O no?

FABIO.- Som amics i prou.

SRA. MARTELLI.- Amics i prou, dius?

SR. MARTELLI.- Un home i una dona mai no poden ser amics.